

Dr. Benedek Tibor tanár úr munkássága során az ortopédia és traumatológia magas szintű együttes művelésének megszemélyesítője, egyik példaképe volt. Sebész, ortopéd, valamint traumatológus szakorvosként munkásságával azt bizonyította, hogy a két szakterület mind szakmai, mind gazdasági szempontból előnyösen belefér egy osztály keretébe. Munkásságának elismerését jelentette, hogy évtizedekig volt a Magyar Traumatológus Társaság, valamint a Magyar Ortopéd Társaság elnökségének, illetve vezetőségének, valamint mind a két társaság Szakmai Kollégiumának tagja. Több mint 10 évig volt a fővárosi ortopéd szakfelügyelő főorvosa. Tagja volt az Egészségügyi Tudományos Tanács Igazságügyi Bizottsága szakértői gárdájának.

Több fővárosi ill. állami kitüntetés jelezte munkájának elismerését.

A klinikai betegellátás gyakorlatának és eredményeinek igényes elemzése készítette tudományos munkásságra. Számos szakmai, tudományos közleménye jelent meg, hazai és nemzetközi fórumokon egyaránt tartott előadásokat.

Benedek Tibor életében három dolgot tartott fontosnak, és ezek egyike volt csupán szakmai munkássága. Hasonló jelentőséget kapott napi elfoglaltságában a betegeiről való gondoskodás. Szerette a hozzá forduló, segítségre váró betegeket! Mindent megtett azért, hogy erre a bizalomra rászolgáljon. Aprólékos gondossággal vizsgálta, és kezelte azokat, akik rábízta sorsukat, gyógyulásukat. Tanítványai, kollégái a mai napig példaként emlegetik azokat a precízen kitöltött, mindenre figyelő kartotékokat, amelyeket pácienseiről vezetett.

Természetesen betegek is megéreztek, felismerték önzetlen segítőkész természetét, kiváló szakmai tudását, és ezért érthető volt, hogy rendelője előtt reggeltől estig nem fogytak el a várakozók. Jellemző volt mentalitására, hogy egész napos munka után, még ő szállította haza utolsó betegeit, ha úgy érezte, hogy a rendelési idő akaratán kívül kissé kitolódott.

A legfontosabb azonban a család volt Benedek tanár úr - Tibor bácsi, sokunk számára Tibor - életében. Élete párja, felesége, leánya Kati, és idősödő éveiben a fényt jelentő unokája, Áron töltötte be, tette teljesé az életét. Mi - barátai és kollégái, - akikkel utolsó éveiben talán a legtöbb időt töltötte, ismerhettük meg azt a mindent felülmúló szeretetet, amivel családját körülvette. Baráti beszélgetések során - bármilyen témáról is kezdődött a diskurzus - előbb-utóbb a családra, a közös utazásokra, nyaralásokra, sítúrákra terelődött a szó. A hétvégi programok középpontjában rendszerint a rajongásig szeretett unoka, Áron körüli ténykedés, szervezkedés szerepelt, amelyről nagy örömmel számolt be barátainak.

Alig három éve, hogy 80-ik születésnapját ünnepeltük. Nem gondoltuk, hogy ilyen hamar eltávozik közülünk! Igaz, nem hagyott itt bennünket, hiszen tisztelt, szeretett személyisége, egyénisége továbbra is köztünk marad, emlékét megőrizzük, csupán halhatatlan lelke tért vissza Teremtőjéhez!

2002. május 27.

Dr. Sükösd László

* * *

Dr. Sasi Nagy István (1919-2002)

Ismét elment egy a nagy öregek közül. Március 5-én, életének 83. évében elhunyt dr. Sasi Nagy István, egyesületünk alapító tagja. Személyében olyan gépészmérnököt veszítettünk, aki szemtanúja, részese, nem egyszer szenvedő alanya volt történelmünk viharos, fordulatos évtizedeinek.

Tagtársunk Kolozsváron született 1919. június 7-én. Édesapja, dr. Sasi Nagy László államvasúti felügyelő, apai nagyapja pedig Alsó-borsod református esperese volt. Anyai ágon erdélyi magyarörmény család sarja. Anyai nagyapja Betegh Bálint sepsiszentgyörgyi gyógyszerész. Anyai nagyanyja Czetz Mária annak a Czetz János tábornoknak volt az unokatestvére, aki Bem seregében harcolt 1948-ban, majd elkerülve az aradi bitót, Argentínába emigrált és ott is fényes karriert futott be.

Nem is lehetett más életútja dr. Sasi Nagy Istvánnak, mint átjönni Magyarországra. A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem gépészmérnöki kar hallgatója lett. Egyetemi tanulmányaival párhuzamosan, mint oly sok társa, ő is dolgozott, mégpedig a Haditechnikai Intézetben (ez akkor a Műegyetem közelében volt). A háború az ő életébe is beleszólt. A Műegyetem hallgatóit 1944 végén Nyugatra vezényelték. Csak 1945-ben tudott hazatérni. Sokunknak mutogatta azt a vasúti menetlevelet, amelyben a hazatelepülők neve mellett a vagonszám és egyéb adatok voltak feltüntetve. Tanulmányait hazatérte után fejezte be, okleveles gépészmérnök lett.

A Csepel Művek Szerszámgyárában kezdett dolgozni, ahol szerszám-konstruktőrként fogazószerszámokat és lefejtőmarókat tervezett. Később e témakörben szerzett műszaki doktori címet, miután 1951-ben

a BME Gépgyártás és Szerszámgép Tanszék adjunktusa lett. 1960-ban az oktatási miniszter, illetve a BME helyettes rektora a Csepelre kihelyezett esti tagozat vezetőjévé nevezte ki dékánhelyettesi címmel. Tanított a Bánki Donát Műszaki Főiskolán is. Amikor egyetemi docensként 1977-ben nyugdíjba vonult, kollégái nagy szeretettel búcsúztatták.

Műszaki irodalmi tevékenysége széles körű. Írt 15 könyvet, 11 egyetemi jegyzetet és 18 folyóiratcikket. Készített három oktatófilmet. Szolgálati szabadalmainak száma kettő. Műegyetemi előadásain kívül számos előadást, előadásorozatot is tartott.

Egyesületünk alapító tagjaként a Forgácsoló Szakosztályban, majd a Gyártóeszközigazgatási Központi Szakosztályban tevékenykedett. Ez utóbbinak elnöke, majd tiszteletbeli elnöke lett. Munkáját szakmai közösségünk Egyesület Érem (1975), majd Tiszteleti tag (1993) kitüntetéssel ismerte el és megkapta a GTE Alapító, Egyesületi Érmét is.

Dr. Sasi Nagy Istvánt kollégái, barátai tanítványai szerették, becsülték. Személyében csendben, szerényen dolgozó, kiváló gépészmérnököt búcsúztattunk. Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Csizmadia Károly

* * *

Halottaink

Fejér Ákos

Nyugalmazott tornatanár

Életének 74., példás és boldog házasságának 48. évében, 2002. május 10.-én szerető szíve utolsó dobant. Drága halottunktól május 15.-én, 13,00 órakor búcsúzunk a sepsiszentgyörgyi központi katolikus temető ravatalozójában. Temetése Csíkszeredában a régi temetőben lesz 16,00 órakor. Egész életét az ifjú nemzedék nevelésének szentelte, munkásságát a szülőföld és népének becsületes, hűséges szolgálata hatotta át.

Családodhoz való példás, mélységes ragaszkodásod, munkaszereteted, kötelességtudatod, tanítványaid és embertársaid iránti tiszteleted az igazi ember példaképeként marad örökre emlékezetünkben. Soha el nem múló szeretettel veszünk búcsút Tőled, drága Ákos, akit oly nagyon szerettünk. Isten veled, emléked legyen áldott, nyugodjál békében! A gyászoló család.

* * *

Hosszú, türelemmel viselt szenvedés után, életének 80. évében elhunyt

Borosnyay Pál

Ybl-díjas építészmérnök. Gyászolják és szívében őrzik családjának tagjai: felesége Zakariás Katalin, gyermekei: Klára, Balázs, Katalin, Annamária, Pál, unokái: Klára, Péter, Mária, Benedek, Eszter, Ágoston, Domonkos, Márk, Bálint, Virág és Bence valamint testvére, Károly és családja, sógora, Gábor és családja. A temetés 2002. május 16-án, csütörtökön zajlott a Farkasréti temetőben, majd ugyanezen a napon 15.45-kor a Felső-Krisztinavárosi Plébániatemplomban mutattak be szentmisét az elhunyt lelki üdvéért.

Az elhunytak emlékét közösségünk kegyelettel megőrzi! Nyugodjanak békében!

* * *

A felület

Június van, Magyarországon könyvhét.

A könyv nem étel, nem ital - pedig a közbeszéd szerint ez a két „elem” az, amely nélkül nincs élet. S való igaz: ha néhány hétig nem eszünk, vagy néhány napig nem jutunk vízhez, elpusztulunk.

És ha néhány hónapig, évig nem jutunk könyvhöz? Lesz-e ettől gombánk, károsodik-e a májunk, asztmatikus rohamokat kapunk-e? Ugye, hogy nem!

Így igaz ez, feltéve, hogy csupán biológiai-fiziológiai létezésünket számítjuk. Ha teli a hasunk és fűtött szobában - vagy, nyár lévén, ernyő alatt a kertben - elolvassuk a nyolcvannyolcadik ország szépségkirálynőjének életét, miszerint már tizenkét éves korában... aztán tizenhét évesen... aztán jött a herceg... aztán... Vagy Kétkezű Dzsó villámgyilkos tizenhét áldozatának nevét és életkorát olvassuk végig... Esetleg arról